

Sygn. akt XI W 224/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 maja 2015 roku w W.

sprawy przeciwko **F. P.**

synowi J. i D.

urodzonemu (...) w W.

obwinionemu o to, że:

w dniu 11 grudnia 2014 roku o godz. 18:15 w W. w Al. (...) naruszył zasady określone art. 20 ust. 1 Ustawy z dn. 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.), w ten sposób, że kierując samochodem marki J. o nr. rej. (...) w obszarze zabudowanym, przekroczył dopuszczalną prędkość 50 km/h o 34 km/h, poruszając się z prędkością 84 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw,

I. obwinionego F. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który kwalifikuje z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw skazuje go, a na podstawie art. 92a kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 224/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 grudnia 2014 roku w W. funkcjonariusz Policji Z. J. pełnił służbę patrolową nieoznakowanym radiowozem wyposażonym w mobilne urządzenie do pomiaru prędkości.

Około godziny 21.32 w Al. (...) wideorejestrator zarejestrował przejeżdżającego swoim samochodem marki J. o numerze rejestracyjnym (...) obwinionego F. P., który poruszał się z prędkością 84 km/h.

W przedmiotowym miejscu obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h (obszar zabudowany).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- wyjaśnienia obwinionego F. P. (k. 41);
- zeznania świadka Z. J. (k. 5v);
- oględziny materiału filmowego na płycie CD (k. 7), dokonane na rozprawie w dniu 13 maja 2015 roku,
- notatkę urzędową (k. 1).

Wskazać w tym miejscu należy, że Sąd omyłkowo nie sprecyzował w opisie czynu przypisanego obwinionemu prawidłowej godziny popełnienia wykroczenia, które miało miejsce około godziny 21.32, a nie – jak oskarżyciel publiczny wskazał w zarzucie – o godzinie 18.15. Powyższe wynika bezspornie z zapisu filmowego z wideorejestratora (płyta k. 7).

Obwiniony Filip J. P. w toku rozprawy głównej nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że jechał przedmiotowym samochodem - pewnie z prędkością wskazaną na wideorejestratorze. Wskazał, że jego czyn nie jest jednak społecznie szkodliwy.

Sąd zważył, co następuje:

Oдноśnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Na wstępie wskazać należy, że jakkolwiek obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, to potwierdził okoliczności faktyczne wskazane w zarzucie. W tym zakresie jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym (oględzinach materiału filmowego z płyty CD, zeznaniach świadka Z. J. – k. 5v i treści notatki urzędowej – k. 1) i zasługują na wiarę.

Wszystkie powyższe dowody wzajemnie ze sobą korespondują i nie budzą żadnych wątpliwości Sądu.

Sam fakt przekroczenia prędkości przez obwinionego uznać zatem należy za bezsporny.

Sąd uznał nadto za wiarygodne pozostałe dokumenty ujawnione w toku rozprawy (świadczenie legalizacji – k. 4 i dane o karalności – k. 32, 34). Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu.

Kwalifikacja prawna czynu przypisanego obwinionemu nie budzi żadnych wątpliwości.

Przepis art. 92a kw stanowi, że kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony F. P. nie zastosował się do ograniczenia prędkości do 50 km/h, obowiązującego w godzinach 5.00-23.00 na obszarze zabudowanym na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia z art. 92a kw. Jego czyn jest bowiem bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to także czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu

zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie popełnienia czynu nie dał posłuchu normom prawnym.

Nie budzi żadnych wątpliwości Sądu okoliczność, że czyn przypisany obwinionemu jest społecznie szkodliwy i stanowi tym samym wykroczenie (art. 1 § 1 kw). Sąd wziął w tym miejscu pod uwagę (art. 47 § 6 kw) rodzaj i charakter naruszonego dobra, jakim jest bezpieczeństwo i porządek w komunikacji; rozmiary grożącej szkody, która potencjalnie mogła powstać w wyniku zachowania obwinionego; sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez obwinionego obowiązków, postać zamiaru, motywację, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Obwiniony w sposób umyślny nie stosował się do ograniczenia prędkości, bezkrytycznie uznając swoje zachowanie za właściwe. Takie zachowanie musi być ocenione ujemnie z punktu widzenia interesów społeczeństwa.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionemu F. P., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Ma na to wpływ sposób działania sprawcy, który ignorując ograniczenie prędkości, jechał o 34 km/h szybciej, niż było to w przedmiotowym miejscu dozwolone. Takim zachowaniem mógł stworzyć realne zagrożenie dla bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego. Okoliczność, iż dopuszczalna prędkość jest nagminnie przekraczana przez innych kierowców nie ma wpływu na stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego i nie stanowi żadnego usprawiedliwienia dla jego zachowania. Wręcz przeciwnie – ukaranie sprawcy wykroczenia powinno pokazać innym, że nie ma tolerancji dla umyślnego łamania przepisów ruchu drogowego. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Okolicznością obciążającą jest dotychczasowa karalność obwinionego. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 500 złotych jest sprawiedliwa. Uzmysłowi obwinionemu naganność jego zachowania i skłoni do przestrzegania prawa w przyszłości. Spełni również cele w zakresie społecznego oddziaływania. Odpowiada nadto sytuacji majątkowej obwinionego.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary w wysokości 50 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269).